

De aap

Het was een hete dag. Bossen gloeiden.
De tijd leek stil te staan. Achter het buurthuis
kraaide een haan en ik liep het hek door.
Op een bankje voor het oude postkantoor
dommelde een magere, gebruikte zwerver.
Een Serviër - en op zijn ontblote borst
dreef een kruisje op het zweet
- zilverpapier dat naar de horizon gleed -
en een aap in een rood rokje zat
op de schutting, kauwend op
een stoffig seringblad.

Een leren halsband om zijn nek,
en daaraan een dikke ketting.
Zodra de man mij hoorde keek hij op, vroeg water
en even later toen hij had geproefd
of het niet te koud was zette hij het bordje
neer, de aap doopte meteen zijn vinger
in het water en nam het bordje met beide handen aan,
gehurkt op de schutting dronk hij het leeg.

Toen hij het water opgedronken had
liet hij het bordje van de schutting vallen
stond op en - zal ik het ooit vergeten? -
reikte mij zijn eeltige zwarte hand
die koud en vochtig van het water was.

Vele handen heb ik geschud,
van dichters tot volkse leiders,
van mooie vrouwen tot rechters,
maar geen was nobeler dan deze,
geen was broederlijker, echter!

God weet dat geen sterveling
mij ooit dieper in de ogen keek
dan deze bedelaar deed.

Het was alsof op het orgel van mijn hart
de geschiedenis weer tot leven kwam
gespeeld door niemand anders
dan Johannes Sebastiaan Bach.

De Servier vertrok, slaand met zijn tamboerijn
en op zijn linkerschouder wiegde zachtjes
de aap, als een Indiase Maharadja
die schommelt op een olifantenrug.

En een enorme, frambozenrode zon
zonder één straal, hing in die walm
van onweerloze hitte, en stortte zich
uit over de verwelkte tarwe.
Op deze dag brak dus de oorlog uit.

Nikolay Zabolotski